

AUTORKA BESTSELLERU Z KRVE A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

PÁD
ZKÁZY
A
HNĚVU

FRAGMENT

Pád zkázy a hněvu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová

Pád zkázy a hněvu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PÁD
ZKÁZY
A
HNĚVU

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Přeložil Zdík Dušek

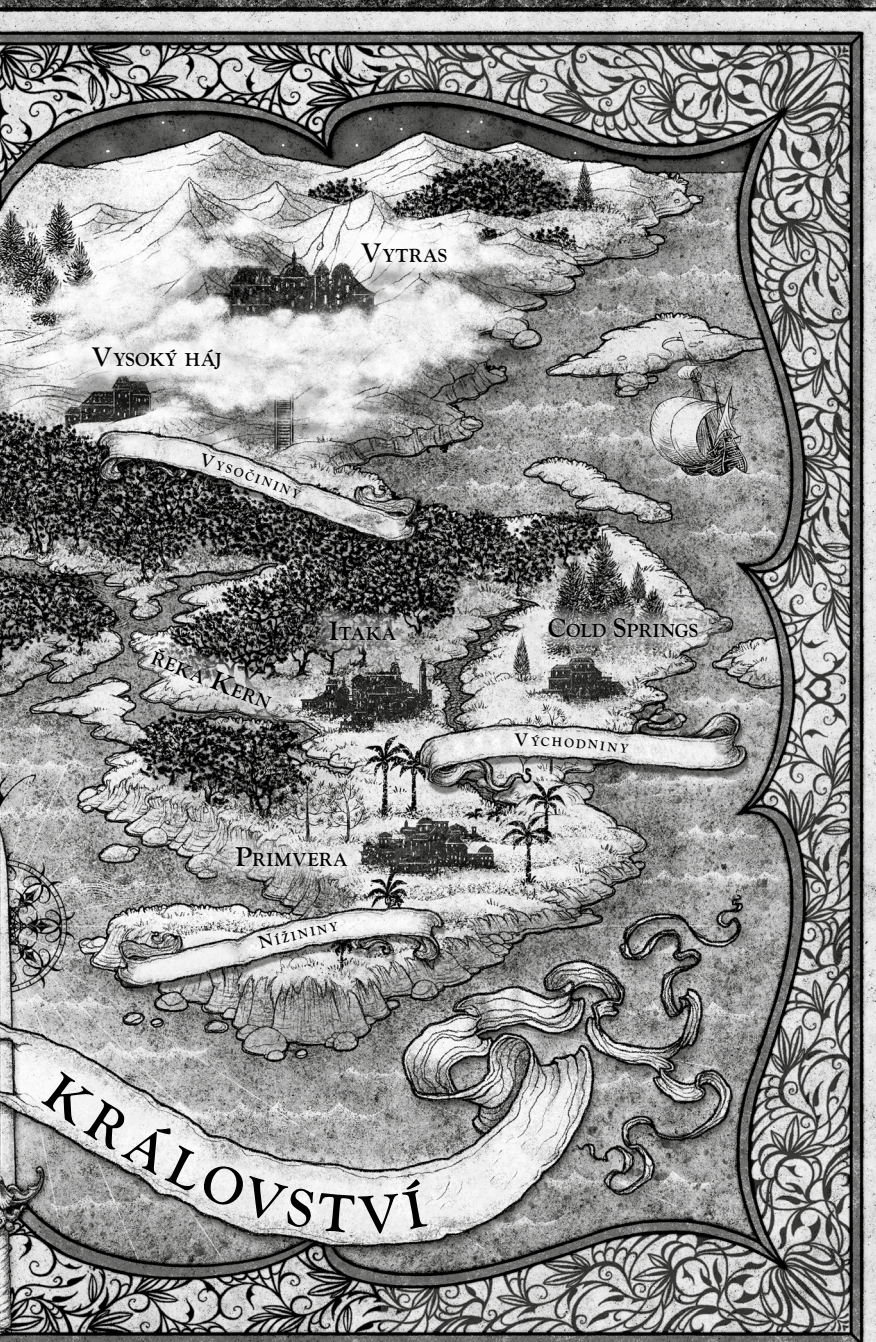
FRAGMENT

FALL OF RUIN AND WRATH © 2023 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.
Cover © by Hang Le
Translation © Zdík Dušek, 2025
Map illustration by Virginia Allyn

ISBN tištěné verze 978-80-253-7107-7
ISBN e-knihy 978-80-253-7112-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7113-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7108-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Tobě, čtenáři

Prolog

V noclehárně nalezince zavládlo strašidelné ticho, které umlčelo pokojné chrápání i sípavé oddechování spáčů na lůžkách. V bolavých prstech jsem svírala drsnou, prodřenou příkrývku a teskně jsem vzpomínala na teplé postele v Převorství milosrdenství. Na zemi jsem nikdy nespala dobře – obvykle se tu celou noc proháněli potkani a myši.

Dnes v noci jsem nicméně jejich tenké, lysé ocasy vůbec nezahledla, ani jsem neslyšela cvakání jejich drápků na kamenech. Mělo se jednat o vítanou změnu, ale něco mi tu nepřípadalo správně. Na zemi pode mnou ani ve vzduchu, který jsem dýchala.

Probudila jsem se s husí kůží po celém těle a se žaludkem sevřeným zlou předtuchou. Převorka mě naučila, abych vždy důvěřovala svému druhému zraku, puzení intuice a naléhání instinktu. Jsou to dary, opakovala mi pořád dokola, které jsem dostala od bohů, protože jsem zrozená z hvězd.

Nechápala jsem, co myslela tím zrodem z hvězd, ale přímo teď mi intuice sdělovala, že je tu něco v zásadním nepořádku.

Přejela jsem pohledem po vlhkých kamenných stěnách, ozářených plynovými svítilnami, a hledala jsem příčinu toho, proč jsem měla v břiše stejný pocit, jako kdybych snědla zkažené maso. Vtom světlo

u dveří zablikalo a zhaslo. Svítlna u okna zaprskala a potemněla, stejně jako další. Jako poslední zhasla ta v opačném koutě místnosti.

Neuhasily je ničí prsty. Viděla bych, kdyby se někdo odvážil vzbudit Mistrův hněv tím, že by se dotýkal svítilen.

Přenesla jsem pohled zpátky ke krbu, kde dosud hořely uhlíky, od nichž se místností šířilo chabé teplo. Jejich plamínky však nebyly tím, co přilákalo moji pozornost. Ten oheň... nevydával žádný zvuk. Žádné praskání, žádný sykot.

Po zádech mi přejel mrazivý záchvěv, od jemných chloupků v zátylku dolů.

Vedle mě se pod pokrývkou pohnul obrys a překulil se. Objevily se chomáče zvlněných, špinavých hnědých vlasů a přes okraj deky se na mě ospalýma očima zadíval Grady. Několikrát zamžikal. „Co děláš, Lis?“ zeptal se potichu. V polovině věty mu přeskočil hlas. V poslední době se mu to stávalo čím dál častěji – přibližně od chvíle, kdy začal růst jako plevel na dvoře za domovem.

„Lis!“ Grady se mírně nadzvedl a přitáhl si příkrývku k bradě. Plameny v krbu začaly ochabovat. „Ubližoval ti zase Mistr?“

Rychle jsem zavrtěla hlavou na znamení, že dnes jsem Mistra neviděla, ačkoliv moje paže byly pokryté stopami od jeho zlých štípanců z jiných nocí.

Grady si promnul oči, aby se probral, a zamračil se. „Měla jsi zlý sen nebo tak něco?“

„Ne,“ zašeptala jsem. „Připadá mi tu divný vzduch.“

„Vzduch?“

„To jsou duchové!“ zachraptěla jsem.

Odfrkl si. „Duchové neexistují.“

Přimhouřila jsem na něj oči. „Jak to víš?“

„Protože...“ Grady zmlkl a ohlédl se ke krbu, kde právě uhasly poslední plameny. Místnost teď ozařoval jen měsíční svit. Grady pomalu otočil hlavu ze strany na stranu a všiml si zhasnutých svítilen. Podíval se vykulenýma očima na mě. „Jsou tady.“

Trhla jsem sebou a celé tělo mi zaplavila ledová vlna hrůzy. **Jsou tady** mohlo znamenat jediné.

Bohorozenci.

Potomci bohů vypadali jako my – tedy, většina z nich tak vypadala, ale ti, kdo vládli Caelumskému království, nebyli jako my, nízkorozenci. Vůbec nebyli smrtelníci.

A neměli žádný důvod být tady.

Nebyl čas Hodů, kdy se bohorozenci ve větší míře stýkali s nízkorozenci, a tohle byla věž, žádné pěkné místo s významnými lidmi a cennými předměty. Nenabízelo se jim tu žádné potěšení, po kterém by prahli.

„Proč tu jsou?“ zašeptala jsem.

Grady mi sevřel loket. I přes svetr jsem cítila chlad jeho studených prstů. „Já nevím, Lis.“

„Jsou... Ublíží nám?“

„Nemají k tomu důvod. Neudělali jsme nic špatného.“ Stáhl mě dolů a naše hlavy teď ležely na jednom tenkém polštáři. „Prostě zavři oči a předstírej, že spíš. Nechají nás na pokoji.“

Poslechla jsem ho jako vždycky od chvíle, kdy mě přestal odhánět, ale nedokázala jsem zůstat zticha. A nedokázala jsem ani zabránit tomu, aby ve mně dál narůstal strach. Čekala jsem to nejhorší.

„Co když... co když si přišli pro mě?“

Ještě víc přiblížil svou hlavu k mé. „Proč by si pro tebe chodili?“

Chvěly se mi rty. „Protože nejsem... jako vy.“

„Nemáš žádný důvod, aby sis kvůli tomu dělala starosti,“ ujistil mě – tiše, aby nás ostatní nemohli slyšet. „Na tom jim nebude záležet.“

Ale jak si tím mohl být jistý? Jiným lidem na tom záleželo. Někdy jsem je znervózňovala, protože jsem se nedokázala ovládnout a řekla jsem něco, co jsem viděla ve své mysli – o události, která se teprve měla stát, nebo o rozhodnutí, jež ještě nebylo učiněno. Grady si na to zvykl. Mistr a ostatní tolik ne. Dívali se na mě, jako kdyby se mnou bylo něco v nepořádku, a Mistr na mě často zíral, jako by si myslel, že jsem možná zaklínačka, nebo jako by... se mě trochu bál. Ne natolik, aby mě přestal štípat, ale dost na to, aby v tom pokračoval.

„Bohorozenci ze mě možná vycítí něco divného,“ zašeptala jsem. „A třeba se jim to nebude líbit nebo si pomyslí, že jsem...“

„Nic nevycítí, přísahám.“ Přetáhl přes nás příkrývku, jako kdyby nás mohla nějakým způsobem před bohorozenci ochránit. Nemohla. Mohli udělat, cokoliv chtěli a komukoliv se rozhodli, pokud něco vzbudilo jejich zlost. Mohli srovnat se zemí celá města...

„Psst,“ zasykl Grady. „Nebreč. Jenom zavři oči a bude to dobré.“

Dveře noclehárny se s vrzáním otevřely. Grady mi stiskl loket tak silně, až jsem cítila kosti v jeho prstech. Vzduch náhle zhoustl a vyplnilo ho zvláštní napětí. Stěny zasténaly, jako by mezi sebou nedokázaly udržet to, co vniklo dovnitř. Projel mnou záchvěv. Cítila jsem se tak zle jako ve chvíli, kdy mě převorka naposledy vzala za ruku – dělávala to často, aniž by jí dělalo starosti, co jsem viděla nebo slyšela, ale toho dne to bylo jiné. Viděla jsem, jak si pro ni jde smrt.

Dýchala jsem jen mělce, ale i tak mezi nás pod příkrývku pronikla nová vůně, která vytěsnila pach zatuchlého piva a příliš mnoha těl natěsnaných do příliš malého prostoru. Byla to mátová vůně, která mi připomínala... svíčky, jež převorka nosívala v kapsách hábitu.

Nehýbejse. Nevydávej žádný zvuk, opakovala jsem si v duchu. Nehýbejse. Nevydávej žádný zvuk.

„Kolik jich tu je?“ zeptal se potichu mužský hlas.

„Počet se k-každou noc mění, lorde Samrieli.“ Mistrovi se třásl hlas – ještě nikdy jsem ho neslyšela mluvit s takovým strachem. Jeho hlas obvykle naopak naháněl strach nám, ale teď mezi nás zavítal bohorozenecký lord, jeden z nejmocnějších bohorozenců. To by naplnilo děsem i toho největšího rabiáta. „Obvykle jich tu bývá kolem třiceti, ale nevím, že by někdo z nich měl to, co hledáte.“

„Přesvědčíme se sami,“ odvětil lord Samriel. „Zkontrolujte všechny.“

Do tlukotu mého srdce se přimísil dusot bot bohorozeneckých jezdců – rae. Teplota v místnosti ještě poklesla a já jsem měla dojem, že nás pokrývá tenká vrstva ledu.

Rae bývali velcí nízkorozenečtí válečníci, které zabili v bitvě bohorozenečtí princové a princezny. Teď z nich zbývalo sotva něco víc než tělesná schránka – jejich duše si ponechali princové, princezny a král Euros. Znamenalo to, že je tu někdo z nich? Zachvěla jsem se.

„Otevřete oči,“ přikázal lord Samriel o kus dál.

Proč chtějí, abychom otvírali oči?

„Co je to za děti?“ zeptal se někdo další. Nějaký muž. Mluvil tiše, ale z každého slova sálala síla.

„Sirotcí. Nalezenci, můj pane,“ zachraptěl Mistr. „Někteří přišli z Převorství milosrdenství,“ drmolil dál. „J-jiní se tu prostě objevili. Nevím, odkud přišli, ani kam zase zmizí. Nikdo z nich není serafín, přísahám.“

Oni... oni si myslí, že je tady serafín? Proto kontrolují oči – serafínům z nich září světlo, nebo jsem to aspoň slyšela. Ale nikdo takový tady není.

Zachvěla jsem se, když se ozvala první polekaná nadechnutí a tiiché protesty. Oči jsem nechávala pevně zavřené a celým srdcem jsem si přála, aby nás nechali být. Aby prostě odešli...

Vzduch přímo nad námi se pohnul a mátová vůně zesílila. Grady vedle mě ztuhl.

„Otevři oči,“ pokynul lord Samriel.

Zkameněla jsem, zatímco Grady se zpola zvedl a zastínil mě vlastním tělem a příkrývkou. Ruka, která mi svírala loket, se třásla, a to mě rozklepalo ještě víc, protože Grady... nebojácně čelil starším dětem a smál se, když ho po ulicích honili strážci zákona. Nikdy se nebál.

Ale teď ano.

„Nic,“ oznámil lord Samriel s těžkým povzdychem. „To jsou všichni?“

Mistr si odkašlal. „Ano, jsem si jistý, jak si jenom můžu být... Počkat.“ Noclehárnou zazněly jeho těžké, nepravidelné kroky. „Vždycky má u sebe jednu menší holku, navíc divnou,“ řekl a štouchl botou do mých příkrytých nohou. Potlačila jsem vypísknutí. „Tady je.“

„On neví, o čem mluví,“ odmítl Grady. „Není tu nikdo jiný, jenom já.“

„Dávej si pozor na pus, kluku,“ varoval ho Mistr.

Kousla jsem se do rtu, až jsem v ústech ucítila chuť krve.

„Co kdybyste si na ni dával pozor sám?“ odsekl Grady a ve mně se vzedmula další vlna strachu. Mistr si nenechá líbit, že mu Grady takhle odmlouvá. Jestli tohle celé přečkáme, Mistr ho potrestá. A hodně tvrdě, jako posledně...

Někdo z nás bez varování strhl příkrývku a mně ztuhla krev v žilách jako led. Grady se přesunul, aby mě zakryl vlastním tělem, ale marně. Už věděli, že tu jsem.

„Zdá se, že pod touhle dekou jsou dva místo jednoho. Ještě nějaká dívka.“ Lord, jehož jméno jsem neznala, se odmlčel. „Myslím.“

„Uhni,“ přikázal lord Samriel Gradymu.

„To není nikdo,“ vypravil ze sebe můj kamarád. Cítila jsem, jak se jeho tělo chvěje těsně vedle mého.

„Každý je někdo,“ odvětil ten druhý lord.

Grady se nepohnul. Ozval se těžký, netrpělivý povzdych a Grady najednou zmizel.

Zaplavila mě panika a já se pohnula. Vymrštila jsem se a poslepu jsem hmátla po Gradym. Místnost zalévala příliš jasná záře svítilen. Vykřikla jsem, když jsem uviděla, jak jeden rae chytá Gradyho kolem pasu. Z jezdcova roucha prýštily tenké šedé úponky mlhy a vířily Gradyemu kolem nohou.

„Pusťte mě!“ zaječel Grady a kopal kolem sebe, zatímco ho rae vlekl pryč. „Neudělali jsme nic špatného. Pusťte...“

„Tiše,“ vyštěkl lord Samriel a postavil se mezi Gradyho a mě. Měl dlouhé vlasy, velice světlé, téměř bílé. Položil Gradyemu dlaň na rameno.

Grady ztichl.

Jeho obvykle sytě hnědá pleť získala křídově šedivý odstín a Grady prostě... prostě jen civěl přímo na mě, doširoka rozevřenýma, prázdnýma očima. Nemluvil. Nehýbal se.

„Grady?“ zašeptala jsem. Třásla jsem se tak, až mi drkotaly zuby.

Neodpověděl. Vždycky mi odpovídal, ale teď se zdálo, jako by tu už vůbec nebyl. Jako kdyby tu zůstala jen skořápka, která vypadala jako on.

Druhý lord mě vzal prsty za bradu. Jako by mi při tom dotyku proběhl tělem elektrický šok. Cítila jsem, jak se mi ježí chloupky na pažích a mravenčí mi kůže.

„To je v pořádku,“ řekl ten lord hlasem, který zněl téměř něžně. Otočil mou hlavu k sobě. „Neublížíme mu.“

„To se ještě uvidí,“ odušil lord Samriel.

Trhla jsem sebou, ale daleko jsem se nedostala. Lordovo sevření mě udrželo na místě.

Vzhlédla jsem k němu přes slepené prameny tmavých vlasů. Vypadal... mladší, než jsem čekala, jako kdyby ještě neukončil třetí dekádu života. Měl zlatavě hnědé vlasy po ramena, černé roucho a líce barvy písku na březích Zaklínačovy zátoky. Jeho obličej tvořila zajímavá kombinace hran a rovných linek, ale jeho oči...

Vnější koutky měl mírně zešíkmené, ale... nejvíc ze všeho mě zaujaly barvy jejich duhovek. Takové barvy jsem ještě v žádných očích neviděla. V obou vířily modré, zelené a hnědé skvrny.

Čím déle jsem se na něj dívala, tím víc jsem si uvědomovala, že... že mi připomíná vybledlé postavy namalované na klenbovém stropě Převorství. Jak je to převorka nazývala? Andělé. Tak jsem ji jednou slyšela označit bohorozence. Říkala, že jsou ochránci smrtelníků a celého světa, ale ti, kteří přišli do nalezince, mi nepřipadali jako ochránci.

Připadali mi jako šelmy.

Až na tohohle, s těma zvláštníma očima. Ten mi připadal...

„Tak co?“ Hlas lorda Samriela zazněl tichem jako prásknutí biče.

Mladý bohorozenecký lord mi držel bradu, hleděl na mě a nic neříkal. Pomalu mi došlo, že jsem se přestala chvět. Mé srdce se zklidnilo.

Nebála jsem se ho.

Stejně jako jsem se nebála, když jsem poprvé potkala Gradyho, ale to bylo díky tomu, že jsem **viděla**, co je Grady za člověka. Intuice mi napověděla, že nikdo nemůže být lepší člověk než Grady. Když jsem teď hleděla do lordových očí, neviděla jsem nic, ale **věděla** jsem, že jsem v bezpečí. Jeho zorničky se rozšířily a v očích se mu rozzářily bílé

hvězdy. Tep se mi zrychlil jako cválajícímu koni. Pak se to stalo. Mé smysly se otevřely. V jeho očích ani myslí jsem neviděla nic.

Ale něco jsem vnímala.

Varování.

Očekávání.

Příslib toho, co se teprve stane.

A věděla jsem.

Lord se odtáhl, jeho zorničky se stáhly na normální velikost a bílé skvrny zmizely. „Ne,“ řekl a pohledem sjel k mým pažím, které bylo vidět pod příliš velkým svetrem, jež jsem měla na sobě. „Je čistá.“

Pustil mi bradu.

Odsunula jsem se po příkrývce o kousek dál a otočila se ke Grady. Pořád zůstával strnule stát, nehybný a prázdný. „P-prosím,“ zašeptala jsem.

„Uvolněte ho,“ pokynul lord.

Lord Samriel s povzdychem poslechl a do Gradyho se v tu samou vteřinu vrátil život. Bledost zmizela a já jsem k němu dolezla přes zmuchlané příkrývky a objala ho. Zatímco jsem se tiskla k jeho rozechvělému tělu, stočila jsem pohled zpátky k tomu bohorozeneckému lordovi s hvězdami v očích.

Zůstával skloněný a díval se na mě – zíral mi na paže, zatímco lord Samriel prošel kolem něj k východu. Zaryla jsem prsty do tenkého svetru na Gradyho zádech.

„Tvoje ruce,“ promluvil tiše – ani jsem si nebyla jistá, jestli jsem zahlédla, jak se mu pohnuly rty. „Jak se to stalo?“

Netušila jsem, proč se ptá ani proč ho to zajímá, a věděla jsem, že nesmím říct nahlas, kdo to udělal, ale podívala jsem se na Mistra a kývla jsem hlavou.

Lord se na mě ještě chvíli díval, zvedl si prsty ke rtům, jejichž jeden koutek povytáhl v mírném úsměvu, a narovnal se do zdánlivě nemožné výšky.

Noclehárna opět potemněla a těžké ticho se vrátilo, ale tentokrát jsem se nebála.

Tmu prořízl krátký, pronikavý výkřik, zakončený mokrým prasknutím. Na zem dopadlo něco těžkého a já jsem sebou trhla.

Opět zavládlo ticho, těžká atmosféra se rozplynula a měla jsem dojem, že samotný vzduch v místnosti vydechl úlevou. Svítilny na stěnách zablikaly a rozzářily se, jedna po druhé. V krbu se s prskáním a sykotem rozhořely plameny.

Mistr ležel u dveří v kaluži vlastní krve s nepřírozeně polámaným a pokrouceným tělem. Někdo zaječel. Zavržala lůžka, jak z nich všichni vyskakovali, ale já se ani nepohnula. Zírala jsem na prázdný dvevní otvor a věděla jsem, že toho bohorozeneckého lorda ještě uvidím.

1. kapitola

„Máš chvilku, Lis?“

Vzhledla jsem od heřmánku, který jsem drtila na prášek – na čaj pro barona Huntingtona –, a uviděla ve dveřích do mého pokoje stát tmavovlasou Naomi. Už byla oblečená na večer: tenká látka jejích šatů by byla zcela průhledná, nebýt strategicky rozmístěných dílů v odstínu tmavé nebeské modře.

Baron z Archwoodu vedl život, inu, nekonvenční ve srovnání s většinou smrtelníků, ale taky je pravda, že Claude nebyl pouhý smrtelník. Patřil mezi **caelestie** – smrtelníky, kteří se narodili ze vzácného spojení nízkorozence a bohorozence. Caelestiové se rodili a stárli jako my, nízkorozenci, a Claude se ve věku šestadvaceti let nehodlal ženit. Místo toho raději dělil svou přízeň mezi mnohé. Byl – podobně jako bohorozenec – sběratelem všeho krásného a jedinečného. A od nikoho by nebylo moudré, aby se srovnával s některou z baronových milenek, ale srovnávat se s Naomi by bylo pošetilé dvojnásob.

Její lesklé vlasy a jemné rysy přímo braly dech.

Já jsem naproti tomu vypadala, jako by někdo poskládal můj obličej z rysů několika různých lidí. Malá ústa neodpovídala přirozenému našpulení rtů. Příliš kulaté a příliš velké oči jako kdyby mi zabíraly celý

obličej a budily zdání, že jsem mnohem nevinnější, než jsem ve skutečnosti byla. To už se mi na ulicích několikrát hodilo, ale měla jsem dojem, že se tak trochu podobám těm strašidelným pannám, jež jsem vídala ve výlohách obchodů – jen jsem měla zlatoolivovou pleť místo porcelánové.

Baron mi jednou řekl, že jsem na pohled zajímavá – jistým zvláštním způsobem „okouzluující“ –, ale i kdyby tomu tak nebylo, zůstala bych jeho favoritkou, kterou si držel ve své blízkosti. A tato skutečnost nijak nesouvisela s mou zvláštní přitažlivostí.

Ramena mi lehce ztuhla napětím, ale posunula jsem se na divanu a přikývla. Přejela jsem si zuby po spodním rtu a sledovala, jak Naomi zavírá dveře a přechází k sedací soupravě v mých komnatách – mých **soukromých komnatách**.

Bohové, ve svých dvaadvaceti letech jsem tu žila už... už šest let. To mělo být dost dlouho, aby mě nešokovalo vědomí, že mám vlastní prostory, vlastní pokoje s elektřinou a horkou vodou – na rozdíl od mnoha míst v království. Měla jsem taky vlastní postel – skutečnou postel a ne pouhou hromádku přikrývek nebo slamník s blechami zařmořenou slámou –, ale pořád jsem si na to nedokázala zvyknout.

Soustředila jsem se na Naomi. Vypadala neklidně, proplétala si prsty a zase je uvolňovala. Byla nervózní – a to jsem u ní ještě nikdy neviděla.

„Co potřebuješ?“ zeptala jsem se, ačkoliv jsem měla tušení – ne, **věděla** jsem naprosto přesně, co chce. I proč je tak nervózní.

„Chtěla... chtěla jsem s tebou mluvit o své sestře,“ začala váhavě – a Naomi nikdy při ničem neváhala. Existovalo jen málo tak statečných a smělých lidí jako ona. „Laurelin se necítí dobře.“

Sevřel se mi hrudník a sklopila jsem oči k míse ve svém klíne a k nažloutle hnědému prášku v ní. Toho jsem se bála.

Její sestra se provdala za bohatého statkáře s mnohem vyšším společenským postavením. Jejich spojení bylo prezentováno jako dílo ryzí lásky, čemuž bych se za normálních okolností vysmívala, ale byla to pravda. Laurelin představovala výjimku ve světě, kde většina vstupovala do manželství z rozumu, vypočítavosti nebo kvůli zajištění.

V čem ale nakonec komukoliv pomůže láska? Tak třeba Laurelin? Láska nezabránila tomu, aby její manžel chtěl syna, ačkoliv sama při posledním porodu málem zemřela. A tak se snažila znovu otěhotnět, bez ohledu na riziko.

Její manžel teď dostal vytouženého syna a Laurelin trpěla horečkou, která připravila o život už tolik rodiček.

„Chtěla jsem zjistit, jestli se...“ Naomi se zhluboka nadechla a narovнала ramena. „Jestli se uzdraví.“

„Předpokládám, že se mě neptáš jenom na názor,“ řekla jsem a zatlčila tloukem na hromádku heřmánku. Mírně ovocná vůně zesílila. „Nebo ano?“

„Ne, pokud si nepřivyděláváš jako lékařka nebo porodní bába,“ odvětila suše. „Já... chci znát její budoucnost.“

Tiše jsem vydechla. „To bys ode mě neměla žádat.“

„Já vím.“ Naomi si přede mě klekla a šaty jí vytvořily kolem nohou zřasené záhyby. „A vím, že baron není rád, když to po tobě někdo chce, ale přísahám, že se to nikdy nedozví.“

Mé zdráhání pramálo souviselo s Claudem, ačkoliv skutečně neměl rád, když jsem používala své schopnosti předvídání – nebo posílené intuice – pro kohokoliv jiného než pro něj. Báł se, že by mě obvinili ze zaklínačství a z toho, že se pletu do zakázané magie kostí, ačkoliv jsem věděla, že to baronovi dělá starosti, nebál se soudců v Archwoodu. Ty všechny měl v kapse a nikdo z nich by se nepostavil proti

prání bohorozence, byť byl baron jen jeho potomkem. Ve skutečnosti se obával, aby mě neodlákal někdo bohatší nebo mocnější než on.

Jeho pokyn, abych tajila svoje schopnosti, ani moje vlastní obavy z toho, že mě označí za zaklínačku, mě však nezastavily. Šlo jen o to..., že když jsem něco **viděla** nebo **cítila**, nedokázala jsem udržet jazyk za zuby a naopak jsem podléhala pošetilému nutkání promluvit. Bylo to stejné jako na všech místech, kde jsme s Gradym žili před příchodem do středninského města Archwoodu. Moje neopatrnost víckrát, než vůbec dokážu spočítat, vedla k tomu, že mě někdo označil za zaklínačku a museli jsme uprchnout – obvykle uprostřed noci –, abych se vyhnula katově oprátce. Naprostá neschopnost starat se o sebe ostatně stála i za mým seznámením s Claudem.

A lidé, kteří žili na baronově sídle a v jeho okolí, se kvůli ní dozvěděli, že jsem žena, která ví řadu věcí. Ne všechny, ale dost.

Důvod, proč jsem nechtěla, aby se mě Naomi ptala na svou sestru, souvisel s ní.

Když jsem jako šestnáctiletá přišla na Archwoodské sídlo, Naomi už tu žila přibližně třináct měsíců. Byla ve stejném věku jako Claude, jen o pár let starší než já, chytrá a mnohem svěťáčtější, než jsem mohla doufat, že já kdy budu, takže jsem předpokládala, že ji vůbec nebudu zajímat.

V tom jsem se ale mýlila.

Naomi se stala mým, inu, mým prvním... přítelem, pokud nepočítám Gradyho.

Udělala bych pro ni cokoliv.

Ale bála jsem se, že jí zlomím srdce, a vyhlídky na to, že přijdu o její přátelství, jsem se děsila právě tak jako konce života, jaký jsem si vytvořila v Archwoodu. Protože lidé většinou ve skutečnosti nechtějí

slyšet odpovědi, po nichž se pídí, a pravda o tom, co se stane, je často ničivější než lež.

„Prosím,“ zašeptala Naomi. „Nikdy jsem tě nežádala o nic takového a...“ ztěžka polkla, „dělám to hrozně nerada, ale hrozně se bojím, že tento svět opustí.“

V tmavých očích se jí zaleskly slzy. Nedokázala jsem to unést. „Víš to jistě?“

„Samozřejmě...“

„To říkáš teď, ale co když ti dám odpověď, které se bojíš? Protože pokud to tak bude, nezalžu. Tvoje obavy se promění v bolest,“ upozornila jsem ji.

„Já vím. Věř mi, vím to,“ ujišťovala mě. Předklonila se a tmavě hnědé lokny se jí rozprostřely po ramenou. „Proto jsem se neptala, když jsem se poprvé doslechla o té horečce.“

Kousla jsem se do rtu a sevřela hmoždír s heřmánkem.

„Nebudu ti to vyčítat,“ dodala tiše. „Ať bude odpověď jakákoliv, nebudu vinit tebe.“

„Slibuješ?“

„Jistě,“ přikývla.

„Dobře,“ řekla jsem a doufala, že mluví pravdu. Naomi nebyla „promítač“, což znamenalo, že na rozdíl od mnohých jiných nevysílala do okolí svoje myšlenky a záměry, a ty tedy nebyly snadno čitelné.

Kdybych chtěla, mohla bych proniknout do její mysli a zjistit, jestli mluví pravdu. Stačilo, abych otevřela svoje smysly a připojila se k jejímu nitru.

Nedělala jsem to, pokud jsem se tomu mohla vyhnout. Šlo o něco na způsob násilného vniknutí. Znásilnění. Ačkoliv to mi nebránilo v tom, abych tak činila, pokud jsem z toho měla prospěch.

Odsunula jsem tuto skutečnost stranou, nadechla se vzduchu, který chutnal jako heřmánek, a postavila jsem hmoždír na stolek. „Dej mi ruku.“

Naomi okamžitě poslechla, ale já jsem zaváhala. Když jsem se někoho dotkla, bylo vzácné, abych se nedozvěděla záměry a někdy i budoucnost dotyčného člověka. Jediný způsob, jak jsem se mohla dotýkat jiného nízkorozence, aniž bych o něm zjistila něco, co jsem ani vědět nechtěla, spočíval v otupení smyslů, obvykle s pomocí alkoholu nebo nějaké jiné látky, jenže ty otupily i všechno ostatní a účinky nevydržely příliš dlouho, takže to nemělo smysl praktikovat dlouhodobě.

Sevřela jsem její ruku ve své. Chtěla jsem si užít aspoň krátkou vteřinu prosté radosti z dotyku. Většina lidí si neuvědomuje, že je obrovský rozdíl v tom, jestli se někoho dotknete vy, nebo jestli se někdo dotkne vás. Teď ale nešlo o mě. Nesměla jsem čekat ani tu vteřinu, protože čím déle budu držet Naominu ruku, tím pravděpodobněji uvidím něco, co vidět nechci. A nic tomu nezabrání, přestože bych si třeba pobrukovala, jak bych chtěla, nebo se snažila myslet na něco jiného.

Zklidnila jsem se, otevřela jsem svoje smysly a zavřela oči. Uplynula vteřina, potom další. Kůže mezi lopatkami mi začala mravenčit a ten pocit se rychle šířil směrem vzhůru, přes šíji do hlavy. V temnotě své mysli jsem rozeznala mlhavý obrys Naomina obličeje, ale rychle jsem ten obraz potlačila.

„Polož mi tu otázku znovu,“ pokynula jsem, protože mi to pomůže v soustředění se jen na to, co Naomi chtěla vědět, a ne na všechno ostatní, co na sebe bralo formu a skládalo se do slov.

„Uzdraví se Laurelin z horečky?“ zeptala se Naomi hlasem, sotva hlasitějším než šepot.

Na okamžik bylo v mé mysli ticho, ale pak jsem uslyšela hlas, který zněl jako můj vlastní: **Uzdraví se.**

Projel mnou záchvív úlevy, ale hned nato mi po zádech přeběhl mráz. Ten hlas šeptal něco dalšího. Pustila jsem Naominu ruku a otevřela jsem oči.

Naomi se nehýbala, ruku nechala zvednutou ve vzduchu. „Co jsi viděla?“

„Uzdraví se z horečky,“ řekla jsem.

Viděla jsem jí na hrdle, jak polkla. „Vážně?“

„Ano.“ Usmála jsem se, ale můj úsměv mi připadal nucený.

„Ach, díky bohům,“ zašeptala a přitiskla si prsty ke rtům. „Děkuju.“

Odvrátila jsem pohled a úsměv se zkrivil do úšklebku. Odkáslala jsem si a zvedla mísu. Téměř jsem nevnímala chlad keramiky.

„Měl Claude zase potíže se spaním?“ zeptala se Naomi po několika chvilkách. Mluvila o poznání uvolněněji, než když vešla do mé komnaty.

Přikývla jsem, vděčná za změnu tématu. „Na Hody chce být odpočatý.“

Naomi povytáhla obočí. „Hody začnou až za několik týdnů – nejdřív za měsíc.“

Podívala jsem se na ni. „Chce být opravdu dobře odpočatý.“

Naomi si odfrkla. „Musí se hodně těšit.“ Opřela se a začala si pohrávat se safírovým přívěskem na tenkém stříbrném náhrdelníku, který téměř nesundávala. „A co ty? Těšíš se?“

Trhla jsem ramenem a ucítila jsem, jak se mi sevřel žaludek. „Moc jsem o tom nepřemýšlela.“

„Ale tohle budou tvoje první Hody, ne?“

„Ano.“ Letos byl první rok, kdy jsem se jich směla zúčastnit, protože člověku muselo být dvaadvacet let nebo musel mít po svatbě, což mi dávalo pramalý smysl, ale pravidla vytvářejí bohorozeni a král Euros, ne já.

„Čeká tě... velkolepá podívaná,“ řekla pomalu.

Zahihňala jsem se – donesly se mi různé zvěsti.

Znovu se ke mně naklonila a ztišila hlas. „Ale zúčastníš se i... oslav?“

„Oslav,“ zasmála jsem se. „Takové mírné označení.“

Zazubila se. „Jak tomu mám říkat?“

„Orgie?“

Zaklonila hlavu a rozesmála se – byl to opravdu krásný, nakažlivý zvuk. Naomi měla ten nejhezčí smích a mně z něj hned zacukaly koutky. „Nejde o orgie,“ řekla.

„Vážně?“ zeptala jsem se suše.

Naomi nasadila nevinný výraz, což byl docela působivý výkon, když člověk uvážil, že na ní nebylo skoro nic, co by se dalo označit za nevinné. „Hody slouží jako prostředek, jak bohorozeni znovu potvrzují svůj závazek vůči nízkorozencům tím, že se s nimi dělí o svoje vybraná jídla a nápoje.“ Odrecitovala poučku stejně dobře jako libovolná převorka a cudně složila ruce do klína. „Někdy teče pití proudem a vzhledem k přítomnosti bohorozců může dojít k jistým aktivitám. To je všechno.“

„Ach ano, znovu potvrzují svůj závazek vůči nízkorozencům,“ zopakovala jsem poněkud sarkasticky. Mluvila o nejvyšší vrstvě bohorozců – o takzvaných deminjenech.

Říkalo se, že když se deminjeni vynořili ze země, plně zformovaní a věčně mladí, byli schopní manipulovat se živly, a dokonce i s myslmi

jiných bytostí. Někteří z nich se stali lordy a dámami bohorozenecké vrstvy, ale to nebyli ti nejmocnější. Nejděsivější mocí oplývali princové a princezny, kteří spolu s králem vládli šesti oblastem Caelumského království. Dokázali na sebe brát různé podoby, máchnutím ruky rozbouřit řeky, a dokonce i zmocnit se duší nízkorozenců a vytvořit děsivé tvory známé jako rae.

O nikom z nich se mnoho nevědělo, až na krále Eurose. S výjimkou prince Rainera z Primvery jsme vlastně ani neznali jejich jména. Jediný další deminjen, o kterém jsme slyšeli, obvykle jen z různých zpráv, byl princ z Vytrasu, který vládl Vysočininám, a to proto, že se před ním většina lidí třásla strachy. Koneckonců byl znám jako vykonavatel králova hněvu.

Málem jsem vyprskla smíchem. Bohorozenci byli ochránci světa, ale nebylo mi jasné, jak pomáhají nám. I když byli z větší části jako nepřítomní domácí, kteří se objevili, jen když bylo načase vybrat nájem, řídili v životech nízkorozenců všechno – od rozhodování o tom, kdo může získat vzdělání, až po výběr lidí, kteří směli vlastnit půdu nebo podniky. A měla jsem dojem, že Hody představují spíš způsob, jak bohorozencům dát to, co chtějí. To, jak se během Hodů oddáváme různým neřestem, od obžerství po ukájení tělesných rozkoší, zároveň vyživovalo bohorozence. Posilovalo je to. Dávalo jim to energii. Živili se našimi potěšeními, jež byla jejich životní mízou. Hody se pořádaly spíš pro ně než pro nás.

Existovalo mnohem víc způsobů, kterými mohli dokázat, že jim na nás, nízkorozencích, záleží, počínaje tím, že by poskytovali jídlo potřebným během celého roku. Tolik z nás hladovělo, lámalo si hřbety v dolech nebo riskovalo životy na lovech, jen aby jejich rodiny měly co jíst. Zatímco aristové – bohorozenci a nejzámožnější

z nízkorozenců – bohatlí, chudí ještě víc chudlí. Tak to vždycky bylo a tak to vždycky bude, bez ohledu na to, kolik povstání nízkorozenci zorganizují. Oni se s námi místo toho dělili o jídlo jen jednou ročně – podstatná část z něj navíc přijde nazmar, zatímco se všichni věnují oněm jistým aktivitám.

Nic z toho jsem však neřekla nahlas.

Jsem možná lehkomyšlná, ale nejsem blázen.

„Víš, všichni nejsou tak špatní,“ řekla Naomi po chvíli. „Tím myslím bohorozence. Poznala jsem několik lordů a dam, kteří pomohli potřebným, a bohorozenec v Primvěře jsou laskaví, dokonce starostliví. Podle mě je taková většina z nich.“

Okamžitě jsem si vybavila svého bohorozence – toho lorda, jehož jméno jsem neznala, toho, který se dotkl mé brady a zeptal se, od čeho mám ty modřiny na rukách. Nevěděla jsem, proč jsem o něm přemýšlela jako o **svém** bohorozeneci. Zjevně nebyl můj. Bohorozenec může mít sex třeba se všemi smrtelníky, a někteří z nich dokonce mohou prohlásit nějakého nízkorozence za svého partnera, přinejmenším na nějaký čas, ale nikdy by sami nepatřili žádnému z nás. Jenže jsem nevěděla, jak se jmenoval, a označovat ho za **mého** byl zvláštní zvyk, který jsem si od té noci osvojila.

Upřímně řečeno jsem pochybovala, že si ten lord vůbec uvědomoval, že té noci zachránil Gradymu život. Mistr by ho potrestal za to, že mu odmlouval před bohorozenecí, a až příliš mnoho lidí jeho tresty nepřežilo.

Zhoupl se mi žaludek jako pokaždé, když jsem pomyslela na svého lorda, protože jsem **věděla**, že ho zase uvidím.

K tomu zatím nedošlo, a kdykoliv jsem na to pomyslela, sevřela mě směs strachu a očekávání, které jsem ani v nejmenším nechápala.

Naomi ale možná měla pravdu, že mnozí z nich byli to, co o sobě tvrdili: ochránci. Archwood vzkvétal částečně díky bohorozenecům v Primveře, na bohorozeneckém Dvoře, který se rozkládal hned za lesy kolem sídla, a můj bohorozenec opravdu potrestal Mistra. Ačkoliv to provedl dost brutálně, takže jsem si nebyla jistá, jestli šlo o dobrý příklad laskavého a starostlivého ochránce.

„Myslíš... myslíš, že na Hodech budou deminjeni?“ zeptala jsem se.

„Obvykle se jich pár ukáže.“ Nakrabil čelo. „V minulosti už jsem dokonce viděla jednoho nebo dva lordy. Doufám, že přijdou i letos.“

Pohrávala jsem si s tloukem a podívala se na ni.

Její úsměv teď působil lišácky. Natáčela si stříbrný řetízek na prst. „S bohorozenecem nikdy nemusíš používat dlouhou noc,“ dodala v narážce na prášek vyráběný ze semínek nálevnice. Tato mocná bylina ve správné dávce způsobila, že se člověk cítil mátožně a příliš si nevzpomínal na to, co se dělo po jejím požití. „Jsou docela rozkošní.“

Obočí mi vyletělo vzhůru.

„Co je?“ vyhrkla s dalším hlasitým, hrdelním smíchem. „Věděla jsi, že vyvrcholení s bohorozenecem může trvat hodiny? Doslova hodiny.“

„Slyšela jsem.“ Nevěděla jsem, jestli je to pravda, nebo ne, ale orgasmy trvající několik hodin zněly... opravdu drsně. Možná i trochu bolestivě.

Zadívala se mi do očí. „Dokážeš se dotknout bohorozence bez toho, abys... věděla?“

„Nejsem si jistá.“ Vzpomněla jsem si na Clauda a potom na svého lorda. „Caelestia se můžu chvíli dotýkat, než se s ním propojím, ale bohorozence jsem se ještě nikdy nedotkla, a kdykoliv mi někdo položí otázku, která s nimi souvisí, nic nevnímám. Takže si nejsem jistá.“

„Možná by to stálo za to zjistit.“ Významně zamrkala.

Rozesmála jsem se a zavrtěla hlavou.

Usmála se na mě. „Musím jít. Allyson je v poslední době úplně mimo,“ řekla – mluvila o jedné z baronových nejnovějších milenek. „Musím zajistit, aby se dala dohromady.“

„Hodně štěstí.“

Naomi se smíchem vstala. Tenká látka šatů jí dosahovala až na zem. Vykročila ke dveřím, ale ještě se zastavila. „Děkuju, Lis.“

„Za co?“ zamračila jsem se.

„Za tvou odpověď,“ řekla.

Sledovala jsem, jak odchází, a nenapadla mě žádná slova. Nechtěla jsem její díky.

Svěšila jsem ramena a zvedla oči k pomalu se otáčejícímu větráku na stropě. Nelhala jsem jí. Její sestra přežije horečku, ale u toho se můj vnitřní zrak nezastavil. Šeptal dál a sděloval mi, že pro Laurelin si i tak přijde smrt. Zabránila jsem si zjistit jak a proč, ale měla jsem pocit – a moje pocity se jen zřídka, pokud vůbec někdy, mýlily –, že se nedožije konce Hodů.

2. kapitola

„Dala by sis jiné víno, mazlíčku?“

Ztuhly mi prsty, přitisknuté k obnažené kůži mezi dvěma z mnoha drahokamových řetízků, jež mi zdobily boky. Za normálních okolností mi toto oslovení nevadilo, ale Claudův bratranec Hymel stál jakožto kapitán baronových stráží v doslechu. I když ke mně byl otočený zády, věděla jsem, že se šklebí. Hymel byl zkrátka a dobře osel.

Otočila jsem hlavu od zástupu pod námi k muži vedle sebe. Tenké, jemné řetízky s diamanty visící z věnečku čerstvých kopretin mě při tom pohybu zašimraly na tvářích.

Tmavovlasý baron z Archwoodu seděl na křesle, které se dalo popsat jen jako trůn. Podle mého názoru docela okázalý. Dost velký, aby se na něj vešli dva lidé, a vykládaný rubíny z Dutých dolů – stál víc peněz, než kolik ti, kteří ty rubíny vykutali, patrně kdy uvidí.

Ne že by si to baron uvědomoval.

Claude Huntington nebyl přímo špatný člověk, a to bych věděla i bez své intuice. Setkala jsem se už s velkým množstvím špatných lidí ze všech společenských vrstev, než abych je nedokázala poznat. Baron měl sklony k lehkomyšlnosti a přílišnému požitkářství. Vědělo se o něm, že pokud se mu někdo postaví do cesty, bude nemilosrdně

smeten. Byl očividně rozmazlený a jakožto caelestius sebestředný, jak se dalo očekávat. Baronovu alabastrovou pleť jen zřídka poznamenal jediná ustaraná rýha.

To se nicméně v posledních měsících změnilo. Jeho pokladnice nebyly tak plné jako dřív. Patrně to souviselo s těmi odpudivými židlemi a zlatými ozdobami, na nichž Claude trval. I téměř každodenní večírky a oslavy, jež podle všeho potřeboval k přežití, na tom mohly mít podíl. Ačkoliv v jejich případech jsem nebyla tak úplně spravedlivá. Ano, Claude chtěl pořádat večírky, ale taky se to od něj žádalo – jako ostatně od všech baronů. Na oslavách se nabízely mnohé druhy požitků, ať už ve formě pití, jídla, konverzace nebo aktivit, které se obvykle odehrávají později v noci.

„Ne,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Ale je od tebe milé, že se ptáš.“

Zářivé světlo lustru se odráželo od kůže na jeho lícních kostech a hřebeni nosu. Jako kdyby ji měl posypanou zlatým práškem. Nešlo o žádné lčení. Tak jeho pleť doopravdy vypadala. Caelestiové se třpytili.

Oči krásného odstínu mořského skla se pátravě zahleděly do mých. Na Claudovi bylo všechno krásné. Jeho bezchybně upravené, hladké ruce i inkoustově černé vlasy. Byl štíhlý a vysoký, s postavou, která byla dokonale vhodná pro jakoukoliv módu, jíž byli aristové momentálně posedlí, a jeho úsměv mohl mít přímo podmanivé účinky.

Na krátkou dobu jsem se tím úsměvem nechávala ráda podmanit i já. Neškodilo, že pro mě bylo mimořádně obtížné z Clauda jakožto caelestia něco vycítit. V jeho případech se moje schopnosti neprojevovaly okamžitě. Mohla jsem se ho dotýkat, byť jen na chvíli.

„Ale z toho, co máš, jsi moc neupila,“ poznamenal.

Kolem nás dál hlučely rozhovory a smích. Sklopila jsem oči ke svému poháru. Víno mělo barvu levandule, která rostla v archwoodských

zahradách, a chutnalo jako slazené bobule. Bylo lahodné a pití vína se vítalo, ba dokonce očekávalo. Popíjení alkoholu s sebou koneckonců neslo potěšení a zároveň otupovalo moje schopnosti. Ještě důležitější však bylo, že jsem znala pravdu o tom, proč jsem baronovou favoritkou.

Nešlo o mou zvláštní přitažlivost ani o mou osobnost. Baron mě i Gradyho chránil, živil a staral se o nás kvůli mým schopnostem a tomu, jaký užitek mu přinášely. Trnula jsem strachem, že ve chvíli, kdy přestanu sloužit tomuto účelu, se já a Grady ocitneme zpátky na ulicích, kde budeme živořit na pokraji smrti.

To nebyl žádný život.

„Je dobré,“ ujistila jsem ho, nepatrně jsem upila a obrátila pozornost zpátky pod stupínek. Zlatem zdobená Velká síň byla plná aristů – zámožných loďařů a obchodníků, bankéřů a statkářů. Nikdo neměl masku. Takový druh večírku to nebyl. Přesto jsem se rozhlížela po Naomi, která se mi před časem ztratila z očí.

„Mazlíčku?“ zavolal Claude tlumeně.

Znovu jsem se k němu otočila. Předklonil se a natáhl ke mně ruku. Jeho osobní strážci za námi nespouštěli oči ze shromáždění. Všichni až na Gradyho. Zahlédla jsem, jak se mu napíná kůže na obličeji a jak nesouhlasně tiskne rty k sobě. Grady nebyl zrovna nadšený z barona ani z tohoto uspořádání. Zahleděla jsem se na Clauda.

Usmál se.

Opřela jsem se dlaní o sametový polštář, na němž jsem seděla, naklonila se k němu blíž a vložila mu bradu do ruky. Měl chladné prsty jako vždycky. Totéž platilo o jeho rtech, když ke mně sklonil hlavu a políbil mě. Pocítila jsem jen slabé zamravenčení v žaludku. Bývalo silnější, v době, kdy jsem se domnívala, že se ke mně chová tak pozorně, protože stojí o mě jako o osobu.

To byl taky důvod, proč se Grady mu nezamlouvalo tohle uspořádání.

Kdyby mě Claude zahrnoval pozorností, protože by chtěl mě, Grady mu by to vůbec nevadilo. Takhle si ale myslel, že si zasloužím něco víc. Něco lepšího. A nešlo o to, že bych si to nemyslela taky, jenže něco víc a lepšího se v poslední době těžko shánělo. Mít střechu nad hlavou, dost jídla a bezpečí bylo lepší než sny.

Oddálil své rty od mých. „Děláš mi starosti.“

„Proč?“

Přejel mi prstem po spodním rtu, opatrně, aby mi nerozmazal červeně. „Jsi zamlklá.“

Jak jsem mohla mluvit, když jsem seděla na vyvýšeném stupínku a dost blízko na rozhovor jsem měla jen jeho a Hymela? Claude si během večera povídal snad se všemi přítomnými a já bych si radši vyřízla jazyk, než abych mluvila s Hymelem. Vážně. Radši bych si vyřízla jazyk a hodila ho po něm. „Asi jsem jenom unavená.“

„Co tě tak unavilo?“ zeptal se – v hlase mu zněla přesně ta správná míra starostlivosti.

„Nespala jsem dobře.“ V noci na dnešek mě probudila noční můra, která mi přivolala nepříjemné vzpomínky. Zdálo se mi o době, kdy jsme žili na ulici a Grady byl nemocný. Celým tělem mu otřásal sípavý kašel. Ten, který v duchu slyším naprosto jasně ještě po tolika letech. Tahle noční můra se mi vrací poměrně často, ale v noci na dnešek... působila mimořádně skutečně.

Proto jsem se většinu dne starala o květinovou zahrádku, kterou jsem si založila. Vzhledem k práci venku a nutnosti připravit se na večírek ve Velké síni jsem téměř ani neměla čas vzít si něco k jídlu, ale u záhonů jsem nemyslela na velice reálnou minulost, na noční můry ani na obavy, že tohle všechno může kdykoliv skončit.

Baron vyklenul jedno tmavé obočí. „To je opravdu všechno?“

Přikývla jsem.

Zvedl mi ruku k vlasům a upravil mi jeden diamantový řetízek. „Začínal jsem se obávat, že žárlíš.“

Zmateně jsem na něj civěla.

„Vím, že jsem v poslední době věnoval hodně pozornosti jiným,“ pokračoval, upravil mi další řetízek a střelil pohledem po přítomných, patrně po plavovlasé Allyson. „Bál jsem se, že se začínáš cítit nedoceňená.“

Povytáhla jsem obočí. „Vážně?“

Zamračil se. „Ano.“

Dál jsem na něj zírala – příliš pomalu mi docházelo, že mluví pravdu. Probublával mnou smích, ale potlačila jsem ho. Už jsem si ani nevzpomínala, kdy mi Claude naposledy věnoval něco víc než letmý polibek nebo poplácání po pozadí, a byla jsem s tím úplně srozuměná.

Nebo aspoň víceméně.

Přestože jsem mezi námi v poslední době vnímala pramalou přítelovost, líbilo se mi, když se mě dotýkal. Když jsem se cítila žádaná. Jako předmět touhy. A užívala jsem si, když jsem se ho mohla sama dotýkat, byť jen na pár minut. A ačkoliv Claude nevyžadoval od mě věrnost, se mnou to bylo trochu složitější. Byla jsem spíš jeho rádkyň... nebo špiónka, které občas věnoval fyzickou pozornost.

„Slyšel jsem, že nepřespáváš v komnatách nikoho jiného,“ dodal.

Projelo mnou podráždění. Nezamlouvalo se mi, že mě nechává sledovat, ale to teď nebylo podstatné.

Claude věděl naprosto přesně, jak je pro mě obtížné s někým se intimně stýkat. Jak nepříjemně se cítím, když můj potenciální partner nemá tušení o... rizicích, jež s sebou nese, když se ho dotknu, aniž bych

si otupila smysly mořem alkoholu. A nemožnost pamatovat si prožitý sex nebo nutnost doufat, že byl příjemný, bylo právě tak znepokojivé jako vidět či slyšet věci, jež jsem vidět ani slyšet neměla. Možná ještě víc.

Claude nicméně taky pravidelně zapomínal na vše, co se netýkalo přímo jeho.

„Nechci, abys byla osamělá,“ řekl upřímně.

Proto jsem se na něj usmála. „Já nejsem.“

Claude mi oplatil úsměv a odvrátil se – jeho pozornost se upřela jinam. Dala jsem mu to, co chtěl. Ujistění, že jsem šťastná. Stál o ně, protože mu na mně záleželo, ale taky protože se bál, že pokud nejsem šťastná, odejdu. Jenže jsem mu lhala. Protože jsem byla...

Zarazila jsem se, jako bych tím mohla nějak změnit to, jak jsem se cítila.

Zvedla jsem pohár a na jediný zátah vypila polovinu vína, oči upřené na zlaté obrazce vyryté do mramorové podlahy. Má mysl umlkla, jen na pár vteřin, ale to stačilo, aby hukot okolních hlasů zesílil. Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a zadržela dech, dokud se mi nepodařilo přetnout všechna neviditelná vlákna, která se mi začala vytvářet v mysli.

Po několika okamžicích jsem pomalu vydechla a otevřela oči. Přejela jsem pohledem po davu – obličej se rozostřily a má mysl opět patřila jen mně.

Hymel, který stál přede mnou, se naklonil nad stupínek. Podíval se na mě a ústa rámovaná úhledným plnovousem se zkroutila do úšklebku. „Nepotřebuješ něco, mazlíčku?“

Z mého výrazu se nedalo nic vyčíst, když jsem Hymelovi oplatila pohled. Neměla jsem ho ráda a Claude ho snášel jen proto, že byl příbuzný a že vyřizoval nepříjemnější úkoly spojené s řízením města.

Hymel si například užíval, když byl poslán, aby vybíral nájemné, zejména pokud nájemníci nemohli zaplatit. Ke strážím se choval zbytečně tvrdě a nenechal si ujít žádnou příležitost, aby se mi vysmíval.

Chtěl, abych mu odpověděla stejně příkře jako ostatním, kteří mě vyprovokovali. Měla jsem to, čemu Hymel říkal „prořízlá pusa“. Naučila jsem se ji nicméně ovládat. Tedy, asi tak v devíti případech z deseti. Ale když se doopravdy rozzuřím? Nebo když jsem skutečně nervózní či vystrašená? Slova byla jediná obrana, kterou jsem měla.

Až na to, že když se nad tím člověk zamyslí, nebyla to vlastně žádná obrana, spíš sklon k sebezničení, protože mě vždycky dostala do maléru.

Naomi mi každopádně před časem prozradila, že Hymel je takový, protože má potíže s výkonem v posteli a nedokáže se vybit tímhle způsobem. Netušila jsem, jestli je to pravda, nebo ne, a připadalo mi ironické, že i taková bytost může mít podobné problémy, ale caelestiové měli docela blízko ke smrtelníkům. Byli fyzicky silnější, nepotřebovali se živit naším potěšením jako deminjeni a netrpěli tak často nemocemi, ale nebyli proti nim ani úplně imunní. Každopádně jsem pochybovala, že šlo o jedinou nebo hlavní příčinu Hymelova chování, ale jednu věc jsem o něm **věděla** jistě.

Hymela vzrušovala krutost.

Ušklíbl se. „Jsi jako oblíbený pes, to víš, viď?“ Mluvil natolik tiše, abych ho slyšela jenom já – Claude právě věnoval pozornost jednomu ze svých starých přátel. „Podívej, jak si tě usadil k nohám.“

To jsem věděla.

Ale radši budu něčí oblíbený pes, než pes, který umírá hladem.

Hymel by to nicméně nepochopil. Ti, kdo se nikdy nemuseli bát, jestli budou mít co do úst, nebo jestli potkani, kteří se jim v noci prohánějí

přes vlasy, nepřenášejí nějaké choroby, neměli zdání, co je člověk ochotný udělat výměnou za pravidelné jídlo a ochranu.

Proto pro mě Hymelovy názory – ani názory jiných jako on – nic neznamenaly.

Usmála jsem se, zvedla jsem si pohár ke rtům a znovu se napila, tentokrát podstatně méně.

Hymel přimhouřil oči, ale pak se ode mě odvrátil a ztuhl. Sledovala jsem směr jeho pohledu. Z davu vykročil vybraně oblečený vysoký muž s prošedivělými vlasy. Poznala jsem ho.

Ellis Ramsey se přiblížil ke stupínku – mířil k baronovi. Loďařský magnát ze sousedního města Newmarsh se zastavil a hluboce se před Claudem uklonil. „Dobrý večer, pane barone.“

Claude mu kývl na pozdrav a ukázal na jedno z volných křesel vedle sebe. „Dal byste si trochu vína?“

„Děkuji, ale to nebude nutné. Nechci vás dnes večer připravit o příliš mnoho času.“ Ramsey se posadil, s upjatým úsměvem, který nijak nezmírnil tvrdost jeho rysů. „Nesu novinky.“

„O čem?“ zamručel baron a zaletěl očima ke mně. Jen kratičce, ale všimla jsem si toho.

„O Západninách,“ odpověděl Ramsey. „Došlo k... vývoji.“

„Jakému?“ zeptal se Claude.

Ramsey se k němu naklonil. „Objevují se zvěsti, že západninský Dvůr je ve sporu s králem.“

Nastražila jsem uši, spustila jsem ruku s pohárem vína a otevřela svoje smysly. V místnosti s tolika lidmi jsem si musela počínat opatrně, aby mě nezahltily vjemy. Soustředila jsem se jen na Ramseye a vytvořila jsem v mysli imaginární vlákno, které mě spojovalo přímo s ním. V cizích myšlenkách někdy bylo obtížné se vyznat – občas jsem

slyšela spíš změt slov, která buď odpovídala tomu, o čem daný člověk právě mluvil, nebo se týkala něčeho úplně jiného. V každém případě mi vždycky chvíli trvalo, než jsem se zorientovala a rozlišila, co je pro náseno nahlas a co ne.

„Nemám zájem o zvěsti,“ odvětil Claude.

„Myšlím, že o tuhle ho mít budete.“ Slyšela jsem Ramseyův o něco tišší hlas, jak dodává: **Pochybuju, že máte zájem o cokoliv, co neroztáhne nohy a není vlhké.** Obrátila jsem oči v sloup. „Do Visálie byli jménem krále vysláni dva emisáři,“ pokračoval Ramsey – hovořil o nízkorozneckých poslech, kteří fungovali jako prostředníci mezi králem a pěti Dvory. „Podle všeho nastal s jejich návštěvou nějaký problém, protože byli odesláni zpátky Jeho Veličenstvu...“ Rejdař si dopřál dramatickou odmlku. „A ne zrovna v celku.“

Jen tak tak se mi podařilo ovládnout prudké nadechnutí. Kdyby mě někdo někam odesílal ne zrovna v celku, považovala bych to za víc než pouhý problém.

„To je znepokojivé.“ Claude se napil vína.

„Je toho víc.“

Claude sevřel sklenku o něco silněji. „Nemůžu se dočkat, až o tom uslyším.“

„Princezna z Visálie shromažďuje na hranicích mezi Západninami a Středninami značné síly,“ řekl Ramsey. Jeho myšlenky tentokrát odpovídaly vyčteným slovům. „I to jsou sice jenom zvěsti, ale všeobecně považované za pravdivé.“

„Pokud jde o ty značné síly...“ Claude se rozhlédl po davu před sebou. „Mluvíme o jejím praporu?“

„Podle toho, co jsem se doslechl, jde o její prapor a Železné rytíře.“ Ramsey si poposedl a opřel se velkou dlaní o koleno.

Překvapeně jsem postavila pohár na podnos. Železní rytíři byla skupina vzbouřených nízkorozenců, spíš lupičů než skutečných rytířů. Poslední rok působili potíže v příhraničních městech Střednin i Nízinin. Podle toho, co se mi doneslo, chtěli, aby bohorozeneckého krále nahradil král nízkorozenecký, a ačkoliv jsem nevěnovala přílišnou pozornost politice, pokud jsem nemusela, věděla jsem, že získávají podporu po celém Caelumu. Svým způsobem nebylo divu, když jsem věděla o víře lidí v to, že Vayne Beylen – velitel Železných rytířů – může změnit království k lepšímu, ale nechápala jsem, jak by se něco takového mohlo uskutečnit, a to ani kdyby spojil síly se západninskými bohorozenci.

Claude si poklepal palcem na bradu. „Vnikli na území Střednin?“

„Pokud vím, tak ne.“

„A co Beylen?“ zeptal se Claude. „Zahlédl ho někdo?“

„To je další věc, na kterou neumím odpovědět,“ řekl Ramsey a zároveň si pomyslel: *Jestli tohoparchantaněkdezahlédnou, budem mrtvý.* Jeho myšlenka však vyznívala podivně, skoro jako kdyby ho Beylenova smrt znepokojovala. Železní rytíři si získávali podporu mezi nízkorozenci, ale zámožní smrtelníci obvykle nestáli o to, aby Železní rytíři uspěli, protože by ohrozili stávající pořádky. „Archwood je nicméně poměrně daleko od hranic. Přinejmenším by se objevilo nějaké varování, kdyby Železní rytíři vpadli na naše území. Ale jestli vyrazí dál než k pohraničním městům, nepůjde už jen o povstání.“

„Ne,“ zahučel Claude. „Šlo by o válečný akt.“

Hruď se mi sevřela natolik, že jsem s rejdařem ukončila spojení. Podívala jsem se na Gradyho a potom i na slavicí dav. Žádné velké ozbrojené střety tu neprobíhaly od doby, kdy před čtyřmi staletími došlo k Velké válce, po níž z našeho světa nezbylo skoro nic.

„Nemyslím, že to dojde tak daleko,“ řekl Ramsey.

„Já taky ne.“ Claude pomalu pokýval hlavou. „Děkuji za informace.“ Opřel se. „Podržím je v tajnosti, dokud nebudeme vědět víc a s větší jistotou, jinak bychom mohli způsobit paniku.“

„Souhlasím.“

Zatímco Ramsey vstával a sestupoval ze stupínku, baron mlčel. Jakmile se ale rejdař ztratil v davu a už ho nebylo vidět, Claude se obrátil na mě. „Tak co?“

Tohle bylo jádro našeho uspořádání. Můj přínos pro něj. Někdy jsem zjistila něčí budoucnost a poslouchala jsem myšlenky jiných baronů, jestli nemají něco za lubem a jestli přijeli do Archwoodu v dobrém. Občas byl ode mě potřeba i... osobnější přístup, abych to zjistila.

Ale tentokrát ne.

Když mi Claude položil tu otázku, přeběhl mi po zádech mráz a přímo mezi lopatkami jsem ucítila tlak. Sevřel se mi žaludek a já jsem si sáhla pod masu dlouhých tmavých vlasů a dotkla se místa za levým uchem, kde jako by mi někdo přitiskl ke kůži studené rty. A hlas v mé mysli pronesl varování.

On přichází.

3. kapitola

Tupá bolest hlavy, která mě trápila, kdykoliv jsem se ocitla ve společnosti příliš mnoha lidí, odezněla, teprve když jsem se vrátila do svých komnat. Byla jsem unavená, ale v mysli se mi rojilo tolik myšlenek, že jsem neměla na spánek ani pomyšlení.

Vešla jsem do koupelny, rychle si smyla líčení z obličeje a spletla si vlasy do copu. Přes noční košili jsem si oblékla lehký, v pase zúžený plášť s krátkými rukávy a obula jsem si vysoké boty s tenkými podrážkami. Vyklouzla jsem dveřmi na terasu, do vlhkého nočního vzduchu, prošla jsem přes úzké nádvoří a pokračovala po zadním trávníku. Před nedávnem muselo pršet, ale obloha se projasnila. Stéb-la trávy i kamenné cestičky zalévala záře úplňku, ale nepokoušela jsem se skrývat před zrakem stráží, které hlídkovaly na vzdálených hradbách sídla. Baron o mých nočních výpravách dobře věděl a neměl proti nim žádné námítky.

Během dne obyvatelé města často vstupovali na pozemky sídla a procházeli se po zahradách, ale v tuto noční dobu tu panovalo ticho a klid. Totéž se nedalo říct o nitru sídla, kde se večírek ve Velké síni teprve doopravdy rozbíhal. A nikdo z aristů netušil, že se něco blíží.

Někdo se blíží.

Žaludek se mi křečovitě stahoval, jako kdybych v něm měla klubko hadů. Že by mě intuice varovala před Železnými rytíři – a jejich velitelem? Nic jiného nedávalo smysl, ale proč by Železní rytíři spolupracovali s princeznou z Visálie?

Snažit se nahlédnout do budoucnosti, v níž vystupovali deminjeni, bylo téměř stejné marné jako pokoušet se nahlédnout do své vlastní. Mé takzvané dary mi nijak nepomáhaly, když jsem neviděla a neslyšela nic, nebo jsem vnímala jen mlhavé náznaky.

Vybavila jsem si Claudovu reakci na mou předtuchu. Baron chvíli mlčel a nakonec usoudil, že král Euros jistě něco podnikne, aby zabránil přelití politického nepokoje mezi Korunou a Západninami do Střednin. Claudova nálada se vzápětí zlepšila, ale moje se naopak zhoršila, protože jsem dokázala myslet jen na Astorii, kdysi velkolepé město na hranici mezi Středninami a Západninami. Říkalo se o něm, že nebylo jen rodištěm Vaynea Beylena, ale taky v něm nacházeli útočiště všichni, kdo se chtěli připojit k povstání.

Král Euros schválil jeho zničení a princ z Vytrasu splnil královu vůli. Tisíce lidí ztratilo domov a jen bohové vědí, kolik jich přišlo o život. A jedině, čeho toto pustošení dosáhlo, bylo, že vytvořilo další vzbouření.

Proto mě nijak neuklidňovalo, že se do věci vloží král.

S povzdychem jsem minula budovy, kde přes den pracovali místní kovář a další řemeslníci, a uviděla před sebou stáje. Usmála jsem se, když jsem zahlédla Gerolda, jednoho z podkoních, jak opřený o zeď a s nohama doširoka roztaženýma dřímá na slámě. Všimla jsem si prázdné lahve whisky mezi jeho stehny a můj úsměv se ještě rozšířil. Gerold se rozhodně hned tak neprobudí.

Prošla jsem kolem několika kójí směrem dozadu, kde si v záři lucerny dopřávala pozdně večerní svačinu v podobě vojtěšky krásná

plavá klisna. Potichu jsem se zasmála. „Iris, jak je možné, že se pořád cpeš?“

Klisna zafrkala a zastříhala ušima.

S úsměvem jsem jí přejela dlaní po hladké srsti. Iris byla jedním z mnoha darů od Clauda. Byla jediný kůň, který mi kdy patřil, a ze všech darů od barona se mi líbila nejvíc, ačkoliv jsem neměla pocit, že... že je doopravdy moje.

Takový pocit jsem neměla v Archwoodu u ničeho, dokonce ani po šesti letech. Všechno mi tu připadalo jen dočasné a pronajaté. Nedokázala jsem se zbavit dojmu, že můžu v kterémkoliv okamžiku o všechno přijít.

Zvedla jsem kartáč a začala jí vyčesávat hřívu. Kromě zahrad a těch několika záhonů, o které jsem sama pečovala, byly stále jediným dalším místem, kde jsem cítila... já nevím. Klid? Mír? Čerpala jsem potěšení z prostého úkolu starat se o Iris? Myslím, že to bylo zdejšími zvuky – tichým ržáním a frkáním koní a tím, jak jejich kopyta šustila ve slaměné podestýlce. Dokonce i zdejší vůně se mi líbily – i když to tolik neplatilo, pokud se ve stájích už nějakou dobu nekydalo. Ale měla jsem to tu ráda a právě tady jsem s oblibou trávila podstatnou část svého volného času. Stále nicméně nedokázaly tak dobře umlčet mou intuici. To svedlo jen velké množství alkoholu a přehrabování se v hlíně. Přesto mi přinášely potěchu a ta byla důležitá pro mě i pro bohorozence.

Nakrčila jsem nos. Netušila jsem, jak... jak se živí naším potěšením, když tu žádný není. Aspoň pokud jsem to dokázala poznat. Takové věci jsme nejspíš neměli vědět a odhadovala jsem, že je patrně lepší jim nerozumět.

Zatímco jsem vyčesávala Irisinu hřívu, převzala nade mnou vládu úzkostnější část mé osobnosti – ta, která se naučila očekávat špatné

věci a za všech situací se obávat nejhoršího. Co by se stalo, kdyby se nepokoje na západě rozšířily do Střednin – a do Archwoodu? Nedomnívala jsem se zbavit obav.

Všechna různá města, kde jsme s Gradym žili před příjezdem do Archwoodu, se mi slévala v jedinou noční můru. Sháněli jsme peníze, jakkoliv jsme mohli. Přijímali jsme každou práci, která se osobám našeho věku naskytla, a když jsme žádnou najít nedokázali, uchýlovali jsme se ke krádežím. Neměli jsme žádné skutečné plány pro budoucnost. Jak jsme je taky mohli mít, když jsme každou minutu každého dne věnovali snaze přežít – a všem hrozbám, jimž jsme se museli vyhýbat. Hladu. Dopadení. Dravcům. Nemocem. Rezignaci – a bohové, to je ze všeho nejtěžší, když nemáte žádnou skutečnou naději, že se vaše situace zlepší. Nevyhnutelně jsme končili stejně, jako jsme začínali.

Útěkem.

Útěkem pryč.

Ještě té noci, kdy se v nalezinci objevili bohorození, jsme s Gradym uprchli z Union City – odjeli jsme jedním z dostavníků mířících z Nížinin. Věřila jsem, že se nám podařilo utéct. A bylo tak trochu divné – zároveň smutné a poněkud znepokojivé – vzpomínat na to, jak moc jsem se té noci bála, že bohorození odhalí moji odlišnost a odvedou mě. Že mi ublíží. Nebo mě dokonce zabijí. Dodnes nevím, proč jsem z toho měla takový strach. Bohorození se nijak nezajímali o zavraždivé sirotky. Dokonce ani o takové, jejichž intuice by jim mohla prozrazovat záměry druhých a umožnit jim nahlížet do budoucnosti.

Po té noci jsme ale utíkali pořád znovu a znovu, a kdyby měl Archwood padnout, vrátíme se k tehdejšímu životu a já... Rozklepala se mi ruka. To mě děsilo ze všeho nejvíc – ještě víc než pavouci a další odporná havěť. Už jen z pouhého pomyslení na to jsem měla

pocit, jako by se mi nedostávalo vzduchu v plicích a přicházela jsem o schopnost dýchat.

Udělala bych cokoliv, aby se to nestalo. Abychom Grady ani já nemuseli opět přežívat od jedné minuty k druhé.

Když jsem se ale přesunula s kartáčem k Irisině oháňce, padla na mě až příliš známá, dusivá osamělost jako drsná příkrývka. Momentálně tu byly důležitější věci, které mi měly působit starosti, ale jen máloco je horší pocit než osamělost. Nebo vlastně možná ani žádný horší pocit není a osamělost je nejhorší ze všech, protože prostupuje vše, dá se těžko setrást, i když třeba nejste sami, a snaží se vás přesvědčit, že spokojenost a radost jsou dosažitelné i bez druhých.

Jenže jde o lež.

Když jste ve skutečnosti trávili většinu času sami? Protože jste museli, a ne protože byste chtěli? V takové samotě žádnou radost nenajdete. A tak vypadala má budoucnost. Ať už mě čekala jakkoliv dlouhá. A bude každopádně stejná – bez ohledu na to, jestli ji prožiju tady, nebo někde jinde.

Osamělost zůstane mou stálou společnicí.

Temné myšlenky mě trápily dál, zatímco jsem kartáčovala Irisinu srst. Ztěžka jsem si povzdychla. Musím myslet na něco jiného...

Poslouchej.

Mé tělo náhle ztuhlo. Zamračeně jsem se otočila a rozhlédla se po uličce mezi kójemí, kde se převalovaly stíny. Slyšela jsem jen zvuky, jež vydávali ostatní koně, a Geroldovo tiché chrápání. Sevrěla jsem kartáč pevněji. Vtom mě zaplavil akutní pocit rozšířeného vnímání. Nešlo o žádný mrazivý nebo tísnivý pocit. Tohle bylo odlišné. Tlak mezi mými rameny představoval něco úplně jiného. Intuici, kterou jsem měla následovat, ať mě odvede kamkoliv.

Zvědavě jsem vyšla z Irisiny kóje a nechala se vést. Už dávno jsem zjistila, že nedojdu klidu, i pokud se mi podaří takové naléhavé nutkání ignorovat – což se mi dařilo jen vzácně.

Potichu jsem dokráčela k zadním dveřím z rozpraskaného dřeva. Právě jsem se je chystala otevřít, když jsem uslyšela hlasy.

„Dostal jsi ho?“ Přes dřevo ke mně doléhala tlumená slova. Ten hlas mi připadal povědomý. „A víš jistě, že ses nespletl a není z Primvery?“

Zatajila jsem dech. Jestli si toho, o kom mluvili, mohli splést s někým z Primvery, pak hovořili o bohorozeni a nejspíš o deminjenovi, protože ti nežili v nízkorozeneckých městech, ale na svých Dvorech.

„Jak myslíš, že jsem vůbec věděl, co je zač? Uviděl jsem ho a vzpomněl jsem si, jak by měl vypadat,“ odpověděl jiný hlas a ten jsem díky jeho jedinečně skřípavému zvuku poznala okamžitě. Patřil strážnému, jemuž všichni říkali Mickie, ale já jsem věděla, že se ve skutečnosti jmenuje Matthew Laske a že je... inu, že není milý člověk. Byl jedním ze strážných, kteří s chutí pomáhali Hymelovi při inkasování nájmů. „Je to ten, na kterýho jsme podle Muriela měli čekat. Jsem si tím jistej, Finne.“

Finn. Další z Claudových strážných. Mladík s tmavými vlasy, který se usmíval pokaždé, když jsem ho potkala. A měl příjemný úsměv.

Věděla jsem, že bych neměla poslouchat; ze všetečnosti jen málokdy vzejde něco dobrého. Ale právě to jsem udělala, protože se mi mezi lopatkami usídlil známý tlak a připojilo se k němu i mravenčení. Přesunula jsem se přibližně o půl metru dál a opřela se o zeď. Netušila jsem, proč mě k tomu něco pudí, ani z čeho má intuice pramení, ale podřídila jsem se nutkání a poslouchala.

„A kromě toho, že vypadá přesně, jak Muriel říkal, tak kdyby byl z Primvery, pochybuju, že by se potloukal kolem Dvou sudů,“

pokračoval Mickie v narážce na jednu z nejspínavějších putyk v Archwoodu. Byla jsem tam jednou nebo dvakrát s Naomi. Nešlo o místo, kde bych očekávala, že bude za normálních okolností trávit čas bohorozenec. „Každopádně jsem ho odvedl do Jacovy stodoly.“

„Děláš si legraci?“ zeptal se Finn. „Ty jsi ho odvedl do Jacovy stodoly, když je pryč, aby si ho nechal kouřit a aby se propíchal do rána?“

Povytáhla jsem obočí. Neznala jsem nikoho jménem Muriel, ale věděla jsem, kdo je Jac. Kovář – ovdovělý kovář, který byl na řadě jako nástupce za baronova osobního kováře. Občas už pro něj plnil nějaké zakázky, když byl baronův kovář přetížený. Stejně jako Grady, který měl neskutečné nadání pro práci s kovem.

„Nedívej se na mě tak,“ zavrčel Mickie. „Porter zajistil, aby se hned tak neprobudil,“ dodal. Porter byl majitel krčmy U Dvou sudů. „Naservíroval mu specialitu podniku.“ Strážný se uchechtl. „Je v limbu. A to, co jsem mu přidal já, ho udrží nějakou dobu mimo. Nikam neuteče. Bude tam, připravenej, abychom se s ním vypořádali, až si Jac za pár hodin přestane užívat.“

Sevřel se mi žaludek a mravenčení mezi lopatkami zesílilo. Když jsem je neviděla, nemohla jsem ani nahlédnout do jejich myšlenek, ale má intuice už doplňovala to, co neříkali nahlas. Zrychlil se mi tep.

„Musím připustit, že se mi sakra ulevilo, že jsem se v něm nespletl a nezabil jsem někoho z našinců,“ řekl Mickie s dalším chraptivým smíchem. „Porter mu dal do whisky tolik boolehavu, že kdyby to byl smrtelník, na místě by ho to zabilo už po jednom nebo dvou locích.“

Bolehlav dokázal přesně to, co Mickie říkal – podle množství, které člověk požil.

Stísněně jsem si přitiskla Irisin kartáč k prsům – věděla jsem, co se s tím bohorozencem stane.

„Jestli se tolik bojíš, že uteče,“ říkal právě Mickie, „můžu do něj vrazit další hřeb.“

Dělalo se mi zle. Oni vrážejí do bohorozenců hřeby? Bohové, to bylo... Bylo to hrozné, ale musela jsem přestat poslouchat a začít předstírat, že jsem nic neslyšela. Tohle se mě netýkalo.

„Potřebujeme ho živého, pamatuješ?“ Finnovi zněla v hlase netrpělivost. „Jestli jich do něj vrazíš moc, nebude nám k ničemu.“

Neodešla jsem.

„Počkáme do rána na Jaca,“ rozhodl Finn. „Ten ví, jak se spojit s Murielem. Přinesl jsem láhev dobrého pitiva z baronových sklepů.“ Jeho hlas se vzdaloval. „Zajdeme k Daviemu...“

Napínala jsem uši, abych zaslechla ještě něco, ale příliš se vzdálili. I tak jsem slyšela dost. Zajali nějakého bohorozence a mě napadal jediný důvod, proč by někdo dělal něco tak šíleně pošetilého: chtějí využít části bohorozencova těla k magii kostí. Vyschlo mi v ústech. Dobří bohové, já nevěděla, že se praktikuje i v Archwoodu – ale nebyla jsem jen neskutečně naivní? Černý trh pochopitelně fungoval všude, v každém městě, v každé oblasti, a vzkvétal všude tam, kde existovalo zoufalství.

Zavřela jsem oči. Mravenčení mezi lopatkami se změnilo v napětí, které se rozšířilo do všech svalů podél páteře. Nic z toho nebyl můj problém.

Ale se staženým žaludkem jsem se otočila a vykročila. Tlak se mi přesunul do hrudi a v duchu jsem slyšela ten otravný hlas, který opakoval: *Mýlíš se*. Ten bohorozenec *byl* můj problém. Napětí ještě vzrostlo a žaludkem mi projela další křeč. A nebyl jen můj problém, ale problém celého Archwoodu. Bohorozenci už v minulosti zničili celé čtvrti, aby odhalili ty, kdo měli prsty v magii kostí. I celá města.

„Není to můj problém,“ zašeptala jsem. „Není.“

Nepopíratelné nutkání zasáhnout – a pomoci tomu bohorozenci – však bylo právě tak silné jako ostatní naléhání mé intuice, jaká jsem kdy v životě pocítila. Možná ještě silnější.

„Sakra,“ zasténala jsem.

Prudce jsem se otočila a odspěchala jsem zpátky do Irisiny kóje. Lem pláště mě pleskal do bot. Návrat na sídlo nepřipadal v úvahu. Baron by byl v tuto noční hodinu zcela nepoužitelný a nechtěla jsem do toho zatahovat Gradyho, kdyby se všechno nějak zvrtilo.

Což bylo vysoce pravděpodobné.

Sakra. Sakra. Sakra.

Strhla jsem ze stěny uzdu. „Promiň, holka, já vím, že je pozdě,“ řekla jsem, když ke mně klisna otočila hlavu a štouchla mě čenichem do ruky. Podrbala jsem ji za uchem a navlékla jí uzdu. „Vyřídíme to tak rychle, jak to jenom půjde.“

Iris potrásla hlavou a já se rozhodla, že to budu považovat za souhlas, ačkoliv tím ve skutečnosti spíš dávala najevo podráždění, že jsem ji vyrušila.

Nechtěla jsem ztrácet čas se sedlem, ale nebyla jsem dostatečně dobrá jezdkyň, abych se bez něj obešla, a tak jsem ji několik minut sedlala a kontrolovala, že jsem správně utáhla všechny řemínky, jak mě to Claude naučil. Pětiminutové zdržení bylo lepší než sražený vaz.

Sevěla jsem hrušku sedla a vyšvihla se na Irisin hřbet. Pravděpodobně jsem se dopouštěla obrovské chyby, ale nemohla jsem jednat jinak. Nasměrovala jsem ji z kóje a pobídla ji k rychlejšímu pohybu. Po trávníku už klisna cválala. Každá část mé bytosti mě táhla kupředu. Nezáleželo na tom, že jsem neměla ponětí proč. Ani na rizicích.

Musela jsem zachránit toho bohorozence.

Co to děláš?

Co to pro všechno na světě děláš?

Ta otázka se mi v různých verzích vracela pořád dokola, zatímco jsem projížděla tmavými, po dešti vlhkými ulicemi Archwoodu. Doufala jsem, že směřuji ke kovárně, ale jediným průvodcem mi byla intuice. Nedokázala jsem na tu otázku odpovědět. Jsem od přírody úzkostný, ustaraný člověk, ale to mi v minulosti nezabránilo činit mimořádně špatná rozhodnutí. Tohle musel být jeden z nelehkovážnějších, nejpošestilejších podniků, do jakého jsem se kdy pustila, a to jsem měla na svém kontě pěknou řádku pitomostí. Jako například nedávno, když jsem se pokoušela vyhnat tu malou užovku z květin, místo abych se zachovala rozumně a nechala ji na pokoji. Odvděčila se mi kousnutím do prstu místo poděkování. Nebo když jsem byla mladší a vyskočila jsem z okna nalezince, abych zjistila, jestli dokážu létat. Nechápala jsem, jak je možné, že jsem si tehdy nic nezlomila. A měla jsem spoustu jiných příkladů.

Tohle nicméně nebylo jen lehkomyšlné, ale přímo šílené. Bohorození byli nebezpeční a tenhle se mohl snadno obrátit proti mně, podobně jako ta zatracená užovka. Navíc hrozilo, že mě přistihnou ti, kdo toho bohorozence omámili. Strážníci nepochybně viděli, jak vyjždím z bran sídla. Měla jsem sice na hlavě kápi, ale poznali by Iris. To by samo o sobě nevzbudilo podezření, ale viděli mě a mohli mě i poznat. A kdo ví, kolik dalších strážných v tom mělo prsty? Claude byl svým způsobem můj ochránce, ale lidé, kteří byli ochotní mučit bohorozence, by si z baronova hněvu nejspíš nic nedělali. A jestli to zjistí Grady? Určitě vyletí z kůže. Nebo si bude myslet, že jsem se zbláznila – upřímně řečeno, možná jsem se opravdu zbláznila.

Před temným průčelím kovárny jsem zpomalila. Kápi jsem si nechávala na hlavě. Nasměrovala jsem klisnu k ústí úzké uličky a Iris nervózně poskočila. Přes cestu nám přeběhlo něco malého s dráčky a dlouhým ocasem. Potlačila jsem výkřik.

Potkany a krysy jsem nenáviděla ještě víc než pavouky.

„Budeme předstírat, že to byl králíček,“ zašeptala jsem Iris.

Klisna v odpověď zafrkala a vydala se do uličky. Pod kopyty jí šplíchlala voda a bohové vědí co dalšího. Po téhle výpravě jsem jí dlužila pořádnou očistu a možná i jablko a mrkev.

Minuly jsme přístavky se zpola dokončenými kovovými nástroji a já jsem spatřila stodolu, o které mluvil Mickie. Stála na kraji lesa. Kolem jsem neviděla žádné známky života a mezi prkny vrat probleskovala jen matná záře plynové svítlny nebo svíčky. Projela jsem s Iris kolem stodoly do lesa, který jí poskytne jisté bezpečí a úkryt. Sklouzla jsem ze sedla a s heknutím jsem doskočila na zem. Přivázala jsem Iris za uzdu k nedalekému stromu, ale nechala jsem jí dost prostoru, aby se mohla pást.

„Nesežer všechno, co je v dohledu,“ varovala jsem ji a pohladila ji po čenichu. „Nebudu pryč dlouho.“

Iris se okamžitě začala krmit.

Povzdychla jsem si, obrátila jsem se ke stodole a vykročila. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že toho budu litovat. K tomu jsem ostatně nepotřebovala žádné speciální schopnosti.

Přeběhla jsem pás udusané země zalité měsíčním svitem a dospěla jsem k boční stěně stodoly. Přitiskla jsem se k vybledlému dřevu, zvedla se na špičky a nahlédla do oken. Byla příliš vysoko, než abych viděla cokoliv jiného než matnou žlutou záři, a slyšela jsem jen tlukot vlastního srdce.

Mickie ani Finn se nezmínili o tom, že by zajatého bohorozence někdo hlídal, takže jsem nepředpokládala, že ve stodole bude kdokoliv jiný. Chvilí jsem počkala a potom jsem se vyplížila zpoza rohu k vratům. Nijak mě nepřekvapilo, když jsem zjistila, že nejsou zamčená.

Mickie nebyl zrovna největší myslitel.

Znovu jsem si pomyslela, že dělám velkou chybu, ale zasunula jsem prsty v rukavici mezi obě křídla vrat. Po krátkém zaváhání jsem je pozvolna pootevřela. Vrata vrzala ještě víc než podlaha v mých komnatách – při tom zvuku jsem sebou trhla a ztuhla. Zpola jsem očekávala, že se proti mně někdo vyřítí.

Nic se nestalo.

Na čele mi vyrazila tenká vrstva potu. Protáhla jsem se pootevřenými vraty dovnitř a zavřela je za sebou. Ohlédla jsem se přes rameno a přejela očima dvě přední kóje plné stínů po stranách prostřední uličky. Dlaněmi jsem přejela po vratech, abych našla závoru. Když jsem s ní vrata zajistila, uvědomila jsem si, že zdroj tlumené záře je někde vzadu.

Vykočila jsem uličkou a položila si další dobrou otázku. Co si pro všechno na celém širokém světě počnu s bohorozenecem? Pochybovala jsem, že s ním dokážu pohnout, pokud bude v bezvědomí. To jsem si patrně měla rozmyslet dřív, než jsem se sem vydala.

Snad ještě nikdy jsem neměla větší chuť jednu si vrazit než v téhle chvíli.

Přiblížila jsem se ke konci uličky. Srdce mě tlouklo do žeber jako dětský gumový míček. Záře svítilny se linula z kóje po mé levici. Se zatajeným dechem jsem se k ní připlížila a nahlédla dovnitř.

Při pohledu, který se mi naskytl, jsem strnula. Nechtěla jsem věřit, že to, co vidím, může být skutečnost.

Na dřevěném stole ležel muž, svlečený do pasu. Hluboko v předloktích a stehnech mu vězely mléčně bílé hřeby. Jeden měl zaražený i v nahé hrudi, několik centimetrů od srdce. Věděla jsem, z čeho ty hřeby jsou, ačkoliv jsem o nich zatím jen slyšela. Lunea byl jediný materiál schopný prorazit kůži bohorozence a jeho vlastnictví měli všichni nízkorozenci přísně zakázané, ale vsadila bych se, že takové hřeby patří ke zboží, s nímž se obchoduje na černém trhu.

Dělalo se mi z toho zle. Zvedla jsem oči k zajatcově hlavě, otočené ke straně. Obličej mu zakrývaly zlatě hnědé vlasy dlouhé po ramena.

Když jsem toporně vykročila kupředu, projel mnou zvláštní pocit – jako poryv větru. Dívala jsem se na jeho hrudník a viděla jsem, že dýchá, ale jen mělce. Nechápala jsem, jak může být naživu, když mu z ran vytékalo tolik krve. Po hrudi i břiše mu prýštily šarlatové potůčky, které zvýrazňovaly dobře vyrýsované obrysy svalů. Kalhoty měl z nějakého druhu měkké kůže a spuštěné natolik nízko, že jsem viděla svaly na obou bocích i...

Hm, co to pro všechno na světě dělám, že tak upřeně zírám na muže, který přede mnou leží v bezvědomí, přitlučený k dřevěnému stolu?

Něco se mnou bylo v nepořádku.

Vlastně plno různých věcí.

„D-dobry den,“ vypravila jsem ze sebe chraptivě, polekaná zvukem vlastního hlasu.

Neozvala se žádná odpověď.

Ani nevím, proč jsem nějakou očekávala, když jsem viděla, jak je zraněný. Ani jsem nechápala, jak ten bohorozenec může ještě dýchat. A krvácet. Ano, ve srovnání se smrtelníky byli bohorození téměř nezničitelní, ale tohle... bylo opravdu drsné.

Špičkou boty jsem zavadila o nějaký předmět. Sklopila jsem oči a sevřela rty. Kbelík. Vlastně několik malých kbelíků. Znovu jsem vzhledla. Úzké rýhy vyryté do dřevěné desky stolu odváděly krev, která z něj vytékala, přímo do kbelíků.

„Bohové,“ vydechla jsem a otřeseně jsem civěla na nádoby. Krev bude prodána k použití při magii kostí, stejně jako další části bohorozenčova těla. Netušila jsem, jestli něco z toho v rukách zaklínače skutečně funguje, ale dokud budou lidé věřit v lektvary a kouzla, bude po nich poptávka.

Odrhla jsem pohled od kbelíků. Asi bych ho měla nějak probudit. Zadívala jsem se na hřeb v jeho hrudi.

Intuice mi napověděla, co musím udělat. Vytahat hřeby, jako první ten u srdce. Polkla jsem a s vyschlými ústy jsem vzhledla. Hlavu měl pořád odvrácenou, ale když jsem teď byla blíž, viděla jsem na jeho krku jinak zbarvený pruh kůže. Podívala jsem se pozorněji – ne, to není jinak zbarvený pruh kůže, ale... vzor, který připomínal popínovou rostlinu, červenohnědý místo písčitého odstínu zbytku kůže. A na konkrétním uspořádání lístků mi bylo něco povědomého, i když jsem si nemyslela, že bych už někdy takový vzor viděla.

Podívala jsem se na hřeb z **luney** v jeho hrudníku a vztáhla jsem k němu ruku, ale zarazila jsem se a zrak mi padl na vlhké prameny vlasů, které mu zakrývaly obličej. Srdce mi bušilo jako o překot.

Rozechvělou rukou jsem je odhrnula stranou a odhalila víc z toho znamení na kůži. Červenohnědý vzor pokračoval podél ostře vyřezované čelisti, na spánku se zúžil a vedl podél linie vlasů do středu čela. Tam následovala mezera o šířce prstu a poté stejný vzor vedoucí na druhou stranu a rámuující bohorozenčův obličej. Kůže pod obočími, o něco tmavšími než vlasy, byla opuchlá, stejně jako obě oči. Ze

zarudlých víček vyrůstaly absurdně dlouhé řasy. Pod nosem měl zaschlou krev a na tvářích s vysokými lícními kostmi poškozenou kůži. A jeho rty...

„Bohové.“ O krok jsem couvla a přitiskla jsem si pěst k prsům.

Před všemi těmi lety ještě neměl na obličeji ten vzor a teď měl ošklivě potlučený obličej, ale byl to on.

Můj bohorozenecký lord.

4. kapitola

Projely mnou stejné pocity, jako když jsem ho viděla naposledy.

Varování.

Očekávání.

Příslib toho, co se teprve stane.

Tehdy jsem nechápala, co to znamená, a nechápala jsem to ani teď, ale byl to on.

Ohromením jsem se nedokázala ani pohnout. Nemohla jsem tomu uvěřit, i když jsem vždycky věděla, že ho ještě uvidím. Předvíдалa jsem jeho návrat, prakticky jsem na něj čekala, ale stejně jsem nebyla připravená na to, že jsem teď stála nad ním.

Najednou se mi vybavila má nedávná předtucha. **On přichází.** Mýlila jsem se. Nemělo to nic společného s velitelem Železných rytířů.

Šlo o něj.

Ze rtů se mi vydralo pištivé zahihňání, které mě ohromilo ještě víc. Zakryla jsem si ústa dlaní a ztuhla jsem.

Nepohnul se.

Najednou mě napadlo, jestli tohle není ten okamžik, který jsem vytušila před všemi těmi lety v Union City. Možná se jednalo o varování, že se jednoho dne naše cesty opět zkříží a on bude potřebovat moji pomoc.

Jako on té noci pomohl Gradymu a mně.

Dlužila jsem mu to.

Ale byl to lord – deminjen – a já jsem dokázala myslet jenom na tu hloupou užovku.

Vrátila jsem se ke stolu a polkla jsem. „Prosím... prosím, neubliž mi.“

Sevřela jsem konec hřebu a prudce jsem se nadechla. Kámen byl teplý. Přímo horký. Zavřela jsem oči a zatáhla. Hřeb se ani nehnul.

„No tak, no tak,“ zahučela jsem a pootevřela jedno oko. Položila jsem mu dlaň na hrud' vedle zranění. Jeho kůže... byla nepřírozně tvrdá, ale nic jsem necítila ani neslyšela. Nevím, jestli to bylo tím, kdo byl, nebo protože moje myšlenky byly v tu chvíli tak zmatené, že se nemohly projevit žádné zvláštní schopnosti, ale měla jsem větší starosti než zjišťovat, jestli dokážu číst v bohorozenci jako ve smrtelníkovi, nebo jestli by to s nimi bylo podobné jako s caelestii.

Co když se mi nepodaří ty hřeby vytáhnout?

Zhluboka jsem se nadechla, zavřela jsem oči a znovu zabrala. Z mlaskavého zvuku, který vydal hřeb klouzající tkáněmi, se mi málem zvedl žaludek, ale hřeb se uvolnil. Upustila jsem ho na slámou pokrytou zem, otevřela jsem jedno oko a potom i druhé. Z roztřepené kůže po obvodu otvoru v jeho hrudi se... kouřilo.

Dobře, nebudu na to myslet. Ruka se mi třásla, ale natáhla jsem ji ke hřebu v jeho levém stehně.

Někde mimo kóji se ozvalo žuchnutí a já se prudce ohlédla. Po zádech mi přeběhl mráz. Sakra. Ujistila jsem se, že mám pořád vytaženou kápi pláště, odplížila jsem se zpátky k uličce a čekala na další zvuk. Když jsem nic neslyšela, vykročila jsem přes stodolu. Vrata zůstávala zavřená. Ten zvuk nejspíš způsobilo nějaké pobíhající zvíře. Patrně potkan. Už jsem viděla takové, co měli rozměry malého psa.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pád zkázy a hněvu .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.